

közel lehetnek egymáshoz. A Szentírás megannyi darabjának még a formája is költői. Van, aki úgy tudja, hogy Jézus szavai is ilyenek /Apa és fia/: minden mondása három tagú elemekből rakódik egybe.

Milyen volt őseink hitvilága ezer esztendővel korábban, erről ma még nem sok mondható, s talán holnapra is kevés. Népünkben is éltek transzcendenciától érintett, ihletett emberek. Talán őriz belőlük valamit a népköltészet. Talán. Mivel Jézus üzenetét az emberiség egészét érintőnek gondolom, ezért Magyar szentírásomba olyan szövegeket válogatok, amelyeket ez a jézusi üzenet ihletett. Van ebben logika? Hogyne! Szóljon magyarul is a jézusi üzenet. És szóljon minden nyelven. Érdekes összekeresni azt, ami nem elválaszt, hanem egybeköt. A Magyar szentírásnak is ez a feladata.

FEKETE ISTVÁN

AZ IMA

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákevek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggódást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbrentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiaság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység,

járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádj a lencsefőzeléket, imádj a karóráját, imádj a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltelítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

CSIZOVSZKI SÁNDOR

KÖZÖS ÜGYÜNK-E A BOKOR?

Mottó: *A fejlődés közvetlen célja egy magasabb energiaszintű pályára való ugrás – ez csak hozzáadott energiával lehetséges. Lehet-e elkötelezettségre, felelősségre, a közös terhek vállalására motiválni?*

A magas eszmék csak akkor hatnak, ha a saját életünkben, a mindennapokban, a „most”-ban érvényesülnek. Ne legyen „egy dolog az elmélet, más a gyakorlat”, mert halott az az elmélet, amelyet nem valósítunk meg. Nem „majd” kell a helyes tettet végrehajtani, hanem most és itt, azaz azonnal. A kérdés: komolyan vesszük-e önmagunkat, vagy csak játszunk a homokozóban? (Madari Tibor) A BOKOR csak a tagjai személyes fejlődése, tudatosságának, elkötelezettségének növelése útján fog újra életre kelni. A fejlődés közvetlen célja egy magasabb energiaszintű pályára